

Bytling og Forandring undergivne. Efterhaanden som Samsundsforholdene uvilke sig, er det nødvendigt, at Politiorningen følger med, og Samsundsforholdene have forandret sig saaledes, at der er Trang til en bedre og inderligere Organisation af Landets samlede Politi, en nøiere Sammenlutning, og tillige til, at Politiet er i Besiddelse af større Lethed og Bevægelighed. Naar Politiet lider af Mangler, saa er det, som bemærket, særlig paa Landet. Gaa vi en Snæs Nar tilbage i Tiden, saa havde man den Gang saa godt som intet dagligt Landpoliti, man havde intet Andet end Sognefogden, men han havde i Reglen ganske andre Ting at tage Vare end at beskæftige sig med Polititjenesten. Det var gode og idylliske Tider for Bøttere og Løsgængere. De kunde tumle sig saa temmelig, som de vilde, ude paa Landet, uden at blive forulempede af Politiet. Ogsaa paa andre Omraader viste Mangelen af Politi sig. Enhver, som har med det undersøgende Politi at gøre, vil vide, at naar man skal opdage, hvor vidt en Forbrydelse, et Tyveri, Bedrageri o. s. v. er begaaet, og hvem den Skyldige er, er det af Bigtighed, at Undersøgelssdommeren hurtig sætter sig i Bevægelse. Men ude paa Landet vare Forholdene den Gang saaledes, at der kunde gaa otte å fjorten Dage eller endnu længere Tid, naar det ikke dreiede sig om noget særlig betydeligt Beløb, inden Undersøgelssdommeren fik Sagen i sin Haand, hvilket i Reglen først skete, naar vedkommende Bestjaalne, Bedragne, eller hvilken Forbrydelse der nu var begaaet mod ham, leilighedsvis kom ind paa Herredskontoret. Et betydeligt Fremskridt i Polititjenesten paa Landet skete ved Ansættelsen af Landpolitibetjente. Men denne Institution er ikke i Stand til at gjøre fuldstændig Fyldest, naar Jurisdiktionen er noget større, og det er jo en besjendt Sag, at der er Landjurisdiktioner, som kunne indbefatte 20—30 Sogne. I saadanne Jurisdiktioner er det umuligt for Landpolitibetjenten at komme hyppigt paa det enkelte Sted. I Reglen er Forholdet det, at Betjenten har en bestemt Turnus, efter hvilken han gaar omkring i Jurisdiktionen, maaste i Løbet af en Uge, saa at han som Regel kommer paa en bestemt Ugedag i hvert Sogn. Allerede derved er der vel bundet en hel Del, men i de fleste Tilfælde har Jurisdiktionen dog kun Politi en Dag om Ugen, men ikke i de andre 6 Dage. Da Bagabonderne i Reglen vide god Bæfted om, naar Politibetjenten sidst har været i et Sogn, kunne de saa temmelig indrette sig ret bekvemt. Og er der begaaet en Forbrydelse, saa venter

man med at gjøre den fornødne Anmeldelse, indtil den paagældende Politibetjent kommer i Sognet. Dernæst lider Landpolitiet af en anden Ulempe, hvormed Alle, der have med den Slags Forhold at gøre, ere vel besjendte. Landpolitibetjenten er ordnet jurisdiktionsvis. Den enkelte Betjent har Intet at gjøre udenfor sin Jurisdiktion. Man betvivler vel ikke, at naar en Betjent kommer over en Forbryder, medens han begaar Lovovertrædelser, eller strax efter, kan forfølge ham ind i en anden Jurisdiktion og anholde ham der; men dette er ikke det Almindelige. Det er derimod tidt Tilfældet, at en Betjent, naar han anstiller Underøgelse for at faae Oplysning om en vis Forbrydelse, faar Færten af, at den Skyldige i Dieblirket er i en Nabojurisdiktion, eller at de Oplysninger, han behøver for at kunne sætte sin Herredsfoged behørig ind i Sagen, maa søges ikke blot i den Jurisdiktion, hvor Betjenten har Tjeneste, men ogsaa i Nabojurisdiktionen. Naar man da strengt skal holde sig til det retlige Forhold, er Ordningen egentlig den, at Betjenten først maa meddele sin Herredsfoged det Fornødne, for (at denne kan henvende sig til Nabojurisdiktionens Herredsfoged, som saa atter maa udfende en Betjent for at skaffe de begjærede Oplysninger til Veie eller paagribe den Sigtede. Nu er der vel ikke mange Retsbetjente, ifjøndt der ganske vist ogsaa findes saadanne, som strengt holde paa deres Myndighed og ikke ville finde sig i, at en Betjent fra en Nabojurisdiktion kommer ind paa hans Omraade og der handler paa egen Haand. Men selv hvor der er det bedste Forhold, kan det ikke undgaas, at visse Hensyn maa tages, saaledes at Landbetjenten, naar han gaar ind i en Nabojurisdiktion, dog ofte for en Ordens Skyld først maa henvende sig til Chefen paa dennes Kontor og bede om Tilladelse til at handle i hans Jurisdiktion. Dette er en stor Ulempe og i ethvert Fald tidsspildende. Disse Ulemper vilde blive afhjulpne ved et blivende Gendarmerikorps. For det Første vilde dette give den Forøgelse af Politistyrken, som man saa høilig trænger til paa Landet. Dernæst yder Gendarmeriet den store Fordel, at det ikke er bundet til Jurisdiktionens Grændser; det optræder og handler frit uden at være besværet af disse Grændser. Derfor vil haade i den ene og den anden Retning Indførelsen af Gendarmeri hos os være et meget stort Gode. Seg kan derfor egenlig ikke tænke mig, at der, naar man vil se bort fra den politiske Ophidselse og fra den politiske Betydning, man har lagt i denne Sag, skulde være Mange, som kunne have Noget at indvende imod, at Gendarmeri-